

bærer Ansvaret for denne Sags Behandlingsmaade i det andet Thing, derom tror jeg faktisk, at Ingen er uenig. Skulde Nogen kunne være i Tvivl derom, er det imidlertid sat udenfor saadan Tvivl netop paa dette enkelte Punkt, idet det er Alle bekjendt, at den meget ærede Regjering greb særligt ind i denne Sags Behandling, krævede den opført paa Dagsordenen og anbefalede dens Standstning ved en motiveret Dagsorden. Jeg skal minde om, under hvilke Tidshold og Omstændigheder denne Kjendsgjerning fandt Sted; det, som gjorde, at den da foreslaede Dagsorden med Tøse fra flere Sider i det andet Thing blev betegnet som en politisk Dagsorden; jeg skal minde om, at det skete en halv Enes Dage, før den afgjørende Behandling af Finantsloven fandt Sted. De Herrere erindre Allesammen, at dengang Olav Trygvesson gik til Slaget ved Stiklestad, mønstrede han sin Hær og sagde: Alle de, der ikke ere mig fuldkon, maa ikke følge mig. Var det den samme Vej, den meget ærede Regjering dengang var inde paa, saa forstaar man bedre Grunden til og Meningen i, at det andet Thing standsede en Sag som denne ved at henlægge den ved en motiveret Dagsorden. Fra den samme Behandling vil jeg kun fremdrage en eneste Ytring, ikke i Grunden som Led og Del af Landstingets Behandling, men fordi den kom fra en Mand, der tidligere var den, som særligt førte an i Sagen, Krigsministeren fra 1875—76 (Haffner). Der faldt en Ytring fra ham, som jeg tror bør fremdrages her til Karakterisering af den hele Stilling. Han yttrede nemlig, at selv om man vedtog alt Andet, men tilkjendegav, at man ikke vilde gaa ind paa Landbefæstningen, saa vilde han ubetinget stemme imod. Jeg skal slet ikke komme ind paa at belyse, i hvilket Forhold en saadan Ytring staar til det tidligere Regjeringsforslag, men jeg spørger kun, om man i denne Ytring kan se et nyt Program, om det er en Prøve paa, hvor vidt man kan gaa, og hvad man kan og tør byde sine Venner. Saar har man ladet Udrensningsspolitiken falde, man har ladet Sagen hurtigt gaa ind til Folkethinget, man har taget mod Alles Stemmer, og en Forhandling har jo overhovedet ikke fundet Sted. Men jeg siger: Er denne Behandling egnet til at indgyde Folket og dette Thing Tillid til Sagens Alvor? Jeg spørger: Handler man saaledes med en Sag, hvis virkelige Interesser man vil fremme? Jeg er inderligt overbevist om, at en Regjering, der havde gjort det til sin Livsopgave at udelægge Forsvarssagen, ikke kunde have lagt en mere vel overveiet Plan for sin Fremgangsmaade end den, den

høitærede Regjering har fulgt overfor denne Sag i syv Aar. Jeg vil sige, at det er karakteristisk for Stemningen i dette Dieblif — og jeg tvivler om, at Nogen egentlig vil modsig mig — at de fleste af Forsvarssagens virkelige Venner have kun det Ønske overfor Folkethingets Behandling af denne Sag, at Thinget efter den hele Maade, Sagen er fremlagt paa, saaledes som den er forberedt, og saaledes som den kommer til os, kun vil gjøre et Gnesje, nemlig give. Svar paa Tiltale ved ikke at indlade sig paa nogen Realitetsbehandling af Sagen. Jeg siger, at det er mig bekjendt, at saa er Tilfældet, og jeg siger, at denne Kjendsgjerning er mere end noget Andet karakteristisk for Ledelsen af denne Sag. Jeg spørger nu: Er det virkelig saa, at Regjeringen ikke i høiere eller dybere Grad er sig sit Ansvar overfor denne Sag bevidst? Kan noget Medlem af den nuværende meget ærede Regjering overhovedet knytte en plausibel Mening til Fremfættelsen af denne Sag nu med dette Indhold og med denne Forberedelse under de nuværende politiske Forhold. Jeg vil sige derom: hvis man vilde komme med en let henkastet Bemærkning om, at Regjeringen anser det for at være usforvarligt nu længer at udsætte Paabegyndelsen af disse Foranstaltninger, saa er det et Svar, jeg er vis paa, at Ingen her, og jeg tror heller Ingen i Folket, mere tager for gode Varer, selv om det fremkommer under et Misbrug af Kongens Navn. Altsaa, har det været Regjeringens Hensigt at gjenoptage Kamppolitiken og vælge paa den Sag til Kampplads for Dramaets anden Akt, saa vil jeg kun sige, at det sker ikke paa Opfordring eller Foranledning her fra dette Thing; Regjeringen skal selv ene og alene bære Ansvar for det, men jeg tvivler slet ikke om, at, naar der er handlet saaledes fra Regjeringens Side, saa vil det Udvalg, som formentlig kommer til at behandle denne Sag, heller ikke undlade at give Regjeringen Anledning til gaa den Vej, som den ønsker at gaa.

N. B. Jensen: Efter de Udtalelser, som jeg leilighedsvis har fremsat om Befæstningssagen, naar den siden 1876 er bleven bragt paa Bane, og senest ved 1ste Behandling af Finantsloven, vil det vistnok ikke forundre, naar jeg begynder med den Udtalelse, at jeg med Bekymring har set, at denne Sag er bleven bragt frem i dette Dieblif (Hør). Jeg beder de Herrere ikke at give deres Bisald til mine Præmisses, førend de have hørt Konklusionen. Jeg har, som sagt, med Bekymring set denne Sag blive fremsat i dette Dieblif, thi hvor meget jeg